

Arrestnummer 2012 / 2779
Repertoriumnummer 2012 / 7283
Datum van uitspraak 06 september 2012
Rolnummer

 Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Antwerpen

zeventiende kamer
burgerlijke zaken

Arrest

2011/RK/323

1. _____ met maatschappelijke zetel te:
KBO:

2. _____ wonende te:

3. _____ wonende te:

4. _____ wonende te:

5. _____ met maatschappelijke zetel te:
KBO:

appellanten,

vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

tegen de beschikking van de Voorzitter van de
rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 01
september 2011, gekend onder rolnummer.

tegen

HET VLAAMS GEWEST, met kantoor te 1000 BRUSSEL, Martelaarsplein
19, voor wie optreedt

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

[ref:]

1.

De oorspronkelijke procedure betreft een vordering van

gesteld in een dagvaardingsexploot dd. 18.07.2011, ten einde het stakingsbevel en de bekrachtigingsbeslissing ervan door de Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 13.07.2011 op te heffen en voor recht te zeggen dat [redacted] beschikt over de vereiste stedenbouwkundige vergunningen om containers te plaatsen op de door haar gehuurde parking, alsmede het Vlaams Gewest te veroordelen tot de aedingskosten.

Thans, in hoger beroep, herneeemt zij deze vorderingen, vragende het stakingsbevel van 15.06.2011 onwettig te verklaren en de bekrachtigingsbeslissingen van 13.07.2011 en 09.08.2011 van respectievelijk het stakingsbevel van 15.06.2011 en de vaststelling van doorbreking ervan dd. 28.07.2011 op te heffen.

2.

Het betrokken perceel ligt in het industriegebied te [redacted] en betreft een in 1975 vergunde parking. Op deze parking vindt een opslag van containers plaats. Er werd een mondeling stakingsbevel gegeven op 15.06.2011 en PV werd opgesteld. De bekrachtiging werd verleend op 08.07.2011. Op 29.07.2011 werd PV opgesteld wegens het doorbreken van het stakingsbevel. Tegelijkertijd werd een nieuw stakingsbevel gegeven, welk laatste bekrachtigd werd op 09.08.2011.

3.

De eerste rechter verklaarde de vordering ongegrond. Geoordeeld werd:

- dat rechtmatig betekend werd aan alle mede-daders (art. 6:1.47 VGO)
- de bekrachtiging tijdig betekend werd;
- niet diende geantwoord op een vraag die de discussie ten gronde zou betreffen, nl. of er in casu nu al dan niet sprake was van een strafbaar feit;
- dat het stakingsbevel niet onredelijk, noch disproportioneel was.

4.

De kern van de discussie gaat om de vraag of sowieso een vergunning nodig was. In dit verband wordt verwezen naar art. 4.2.1 VCRO, dat het volgende stelt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1°

5° een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor:

a) het opstaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval,

b) het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens,

c) het plaatsen van één of meer verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt, ...;"

Hierop is het stakingsbevel gegrond.

Anderzijds verwijzen appellanten naar de stedenbouwkundige vergunning voor de parking.

Zij verwijzen bovendien naar art. 4.1. van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16.07.2010 dat stelt:

"Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de plaatsing, in Industriegebied in de ruime zin, van installaties en andere constructies dan gebouwen, op voorwaarde dat aan al de volgende voorwaarden voldaan is:

- 1. ze staan in functie van de industriële of ambachtelijke bedrijvigheid;*
- 2. ze worden opgericht binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw;*
- 3. ze liggen op minstens 3 meter van de zijdelingse en achterste perceelsgrenzen;*
- 4. ze zijn niet hoger dan 10 meter;*
- 5. ze liggen niet voor de rooilijn;*
- 6. voor de inrichting, met inbegrip van de installaties of constructies, is een milieuvergunning klasse I of II verleend."*

Daarenboven menen zij dat voordien, op grond van de stedenbouwwet van 1962 / DRG 1999 ook geen vergunning nodig was.

Zij verwijzen naar de parlementaire voorbereiding van het DRG waarin uitdrukkelijk verklaard werd dat geen twee vergunningen nodig waren voor oud art. 99 (ni één voor de parking en één voor het gebruik ervan), maar slechts één vergunning.

5.

tekenden bij verzoekschrift neergelegd op 12.09.2011 hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Het Vlaams Gewest vraagt om het beroep ongegrond te verklaren.

Beoordeling:

6.

Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en termijn ingesteld, en is derhalve toelaatbaar.

De formele controle op het stakingsbevel:

7.

Het aanvankelijk proces-verbaal van 15.06.2011 (met de weergave van het mondeling stakingsbevel van dezelfde datum) werd verzonden op 28.06.2011 en aan de stedenbouwkundig inspecteur overgemaakt, waarna die op 08.07.2011 zijn bekrachtigingsbeslissing nam.

De termijn van 8 dagen waarbinnen het proces-verbaal van vaststelling ter kennis wordt gebracht aan de betrokkenen neemt een aanvang op de datum van de vaststelling, dit is normaal de dag waarop mondeling de staking der werken wordt bevolen. Er is echter geen sanctie bepaald voor het overschrijden van deze termijn, noch voor het afwijken van de bepalingen inzake de wijze van kennisgeving van het proces-verbaal. De enige sanctie op straffe van verval is voorzien wanneer de stedenbouwkundig inspecteur het bevel tot staking niet bekrachtigt binnen 8 dagen nadat hij kennis heeft gekregen van het proces-verbaal met daarin het bevel tot staking.

Dit voorschrift werd in casu nageleefd. Er kleeft geen formeel gebrek aan het stakingsbevel.

Omtrent de betekening van bekrachtiging aan diverse personen:

Appellanten houden voor dat het stakingsbevel zou zijn aangetast door een externe onwettigheid wegens onrechtmatige betekening aan

Appellanten verwijzen naar de tekst van art. 6.1.47 VCRO en stellen dat de tekst op dit punt duidelijk is: Betreft het bevel de staking van het gebruik van een goed, dan wordt het proces-verbaal van vaststelling en de bekrachtigingsbeslissing op dezelfde wijze ter kennis gebracht van de persoon die het goed gebruikt, net zoals aan de opdrachtgever, de architect, de persoon of aannemer die de werken uitvoert..

Zij houden voor dat enkel beantwoordt aan de
in dit artikel omschreven personen, en niet (die de
eigenaar is), noch de natuurlijke personen, die bestuurders zijn van

Het hof antwoordt op dit middel dat de wet een minimum aantal personen opgeeft aan wie het proces-verbaal van vaststelling en de bekrachtigingsbeslissing moeten betekend worden.

Er is evenwel geen sprake van enige onwettigheid van het stakingsbevel indien het proces-verbaal van vaststelling en de bekrachtigingsbeslissing aan een bijkomende persoon, niet vermeld in art. 6.1.47 VCRO, zou betekend worden.

Daarenboven is het gebruik van een perceel een feitelijke toestand, zodat het in casu, gelet op de verwevenheid tussen de betrokken (rechts-)personen, getuigde van een zorgzame houding om het proces-verbaal van vaststelling en de bekrachtigingsbeslissing aan alle betrokkenen te betekenen.

Indien dergelijke betekening zou verricht zijn aan een persoon die achteraf in de feiten niets met het gebruik blijkt te maken te hebben, maakt deze betekening het stakingsbevel niet onwettig. Deze persoon wordt overigens op geen enkele wijze geschaad door de betekening van het proces-verbaal van vaststelling en de bekrachtigingsbeslissing, aangezien deze persoon – die klaarblijkelijk het goed niet gebruikt – het stakingsbevel uit de aard van zijn/haar onbetrokken hoedanigheid niet zal doorbreken.

Omtrent het al dan niet voorhanden zijn van een bouwmisdrif in wording:

8.

De kern van de discussie aangaande de grond van de zaak, situeert zich rond de vraag of er in casu kennelijk sprake zou zijn van een bouwmisdrif in wording.

In dit verband staat het vast dat de parking vergund was.

9.

Appellanten hebben gelijk dat zij geen dubbele vergunning nodig hebben, enerzijds een vergunning voor de aanleg van een parking en anderzijds een vergunning voor het gebruik van de parking.

Toch is dit argument in casu irrelevant, aangezien het stakingsbevel niet gegeven werd voor het vergunde gebruik van een parking, maar wel voor een buitengewoon gebruik van de parking, namelijk voor het voortdurend oprichten van hoge opslagconstructies, bestaande uit containers.

In dit verband is het gepast te verwijzen naar art. 4.1. van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16.07.2010 dat stelt:

"Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de plaatsing, in industriëgebied in de ruime zin, van installaties en andere constructies dan gebouwen, op voorwaarde dat aan al de volgende voorwaarden voldaan is:

- 7. ze staan in functie van de industriële of ambachtelijke bedrijvigheid;*
- 8. ze worden opgericht binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw;*
- 9. ze liggen op minstens 3 meter van de zijdelingse en achterste perceelsgrenzen;*
- 10. ze zijn niet hoger dan 10 meter;**
- 11. ze liggen niet voor de rooilijn;*
- 12. voor de inrichting, met inbegrip van de installaties of constructies, is een milieuvergunning klasse I of II verleend."*

Het blijkt uit de processen-verbaal (zowel van 15.06.2011 als van 29.07.2011) dat de containers op diverse plaatsen vier hoog waren gestapeld, en het blijkt uit het proces-verbaal van de

gerechtsdeurwaarder dat de hoogte van 3 op elkaar gestapelde containers 8,70 meter bedroeg.

Op datum van vaststelling van het gebruik blijkt dan ook dat de opslagconstructie zoals opgesteld door appellanten niet vrij van vergunning was, aangezien de stapel containers sowieso hoger was dan 10 meter.

In deze omstandigheden werd het stakingsbevel voldoende duidelijk gemotiveerd en werd het terecht gegeven.

10

Appellanten houden voor dat de Procureur des Konings inmiddels beslist heeft om het dossier te seponeren, en zij verwijzen naar de aktename door het college van op 08.11.2011 en naar het besluit van de burgemeester van 09.11.2011 om geen bestuurlijke maatregel op te leggen aan aangezien er vanuit administratief en milieutechnisch oogpunt geen illegale situatie meer zou bestaan.

Deze nieuwe elementen zijn evenwel niet van aard om de voorheen, op 15.06.2011 en 19.07.2011, vastgestelde feitelijkeheden plots als wel overeenstemmend met de stedenbouwkundige regelgeving te beschouwen.

Het blijft stedenbouwkundig immers verboden om zonder bijzondere vergunning containers op het betrokken terrein 4 hoog te stapelen, en aldus boven de 10 meter uit te stijgen.

11.

In tegenstelling tot hetgeen appellanten voorhouden kan niet gesteld worden dat de stedenbouwkundig inspecteur onredelijk zou gehandeld hebben.

Er is slechts sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer vaststaat dat "geen enkele redelijke overheid in dezelfde omstandigheden een dergelijke beslissing zou nemen".

Rekening houdend met de hoger geschetste concrete omstandigheden is het bevel tot staking niet onredelijk, en werd het wel degelijk gegeven vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening.

Het stakingsbevel is evenmin buitenproportioneel, nu het gebruik van de vergunde parking voor het voortdurend stapelen van containers op zich niet onregelmatig is, zolang de normen van art. 4.1. van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16.07.2010 maar niet overschreden worden.

12.

Het hoger beroep is ongegrond.

In huidige procedure vervult de stedenbouwkundig inspecteur een opdracht die nauw verwant is aan die van het openbaar ministerie.

Er is dan ook geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd aan het Vlaams Gewest.

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart het hoger beroep toelaatbaar maar ongegrond;

De appellanten worden veroordeeld tot betaling van de kosten van de beroepsprocedure en het hof begroot deze kosten in hoofde van het Vlaams Gewest op nihil;

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 06 september 2012 door

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Griffier